

Неосяжна Країна Рад... Береги Курільських островів, омитих білопінною океанською хвилею і стрімкі, такі ліричні смєрки на схилах Карпатських гір. Тиша бурятських степів і гомін швидких потічків Кавказу... Все це воедино близько 50 років тому об'єднала перша в світі пролетарська держава робітників і селян — Союз Радянських Соціалістичних Республік.

З цього номера під рубрикою «СРСР - 50» «Молодий комуніст» подаватиме найрізноманітнішу фотоілюстрацію про життя і працю радянської молоді з різних куточків нашої неосяжної Вітчизни.

На околиці Вінниці споруджується один з найбільших на Україні хлібокомбінатів.

На фото: молоді будівники комбінату комсомолки Тетяна ЖАБСЬКА (праворуч) і Лілія КРИВОГУЗ. (Фотохроніка ТАРС, РАТАУ, АПН).

В 1971 році в Ставропольському краї (південь європейської території СРСР) буде продано більше двох тисяч «Жигуль». Вже одержана перша партія — близько 500 машин.

На знімку: ешелон з «Жигулями» прибув у Ставрополь. Фото А. ШЕКІНА, АПН.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XII
№ 63 (1387).

СУБОТА, 29 травня 1971 року

Ціна 2 коп.

НА КОМСОМОЛЬСЬКИХ ГОНАХ

ОДИН з найвідповідальніших моментів настав для хліборобів області — догляд за просапними. Особливої уваги вимагають цукрові буряки, на плантаціях яких ще доводиться застосовувати ручну працю, формуючи густоту посівів, а також соняшник, кукурудза. Кожна робота потребує суворого обмеження в часі, а значить — і суворої дисципліни, організованості, старанності трудівника. Ці якості ми в першу чергу хочемо бачити у молодих механізаторів, членів рілльничих ланок, хочемо, щоб вони, як новомиргородські кукурудзіводи, були ініціаторами добрих починань, застрільниками у соціалістичному змаганні за виконання накреслених першого року дев'яти п'ятиріччя.

Молодь сіл Кіровоградщини розумом і серцем сприйняла рішення XXIV з'їзду КПРС. Накреслення партії стали метою і водночас стимулом її діяльності, нові перспективи додають сил і енергії. За хороший приклад нам послужать ініціатори боротьби за високої врожай кукурудзи — новомиргородці. Комсомольсько-молодіжні ланки колгоспів імені XXII з'їзду КПРС, «Комуніст», імені Куйбишева та інших часно і якісно виконують усі сільськогосподарські роботи. Тут не очікують остаточних результатів змагання, котрі знайдуть вираження у центнерах врожаю, а щоденно дбають про гласність трудового суперництва сільської молоді. Для цього добрі всі форми: і вручення червоних вимпелів, і стінна преса, і рейди прожектористів, і листівки, випущені агітаторами, і матеріальне заохочення.

Між Новомиргородським райкомом комсомолу і полями, де нині основна маса комсомольців, зв'язок постійний і тривалий. Комсомольсько-молодіжні механізовані ланки — ідея райкому і втілення ідеї. Тут прагнуть зберегти постійний склад ланок, згуртувати їх у міцні колективи, в яких кожен механізатор відповідає би особисто за успіхи, досягнуті гуртом.

Почин новомиргородців підтриманий усіма районами області. Проте, коли в Новоархангельському, Маловисківському та багатьох інших ця підтримка ділова й конкретна, то подекуди вона набула характеру формальних відписок. Це стосується Кіровоградського району, де у ставленні до молодіжних колективів займають позицію, добре позначену байдужістю. В деяких господарствах району стихійно виникли молодіжні ланки механізаторів. Але, не оформлені, не зареєстровані райкомом, вони позбавлені можливості вступати в стосунки з такими ж колективами сусідніх колгоспів і фактично — змагатися з ними.

Організуюча роль у змаганні молодих трудівників полів, безперечно, належить комсомолу. Але в цій діяльності є ряд помилок. Найістотніша з них — брак інформації з місць. Повідомлення про роботу механізованих ланок, бригад іноді надходять пізно і втрачають своє значення, іноді не надходять зовсім. В такому випадку відділи комсомольських організацій, райкомів, безпосередні виконавці заходів бюро, дивляться на роботу механізаторів ніби з зав'язаними очима. Зменшується гласність змагання в межах району, падає його бойовистість.

Все ж потанно поставлена інформація — не першопричина. Спостерігаю-

ться випадки, коли увага до молодих кукурудзіводів, буряководів зникає після складення списків екіпажів, ланок і бригад. А тому на полях часом не побачите комсомольця-агітатора, «прожекториста». Скажімо, штаб «КП» колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району цієї весни ще не провів жодного рейду по молодіжних гектарах, і стіннівка, яку він випускає, не відзначається ні актуальністю, ні гостротою.

НЄМАЄ потреби стверджувати, що там, де не побували «прожектористи», обов'язково зустрічається брак порушення агротехніки і т. д. Молоді механізатори, члени рілльничих ланок проявляють високу свідомість і професійну майстерність, по-справжньому вболівають за громадські справи. Це й буде запорукою успішного виконання завдань першого року нової п'ятирічки. Але в мить, коли механізатор часто-густо відірваний від бібліотеки й клубу, радіо і телевізора, бо навіть газету не часто бачить, слід подбати про компенсацію його тимчасових втрат. В першу чергу маєється на увазі цілком конкретне питання — пропаганду рішень XXIV з'їзду КПРС. Її інтенсивність не повинна спадати ні на мить. Молоді агітатори, політінформатори, культпрацівники, «прожектористи», члени комсомольських комітетів, просто активісти мають нести в поле інформацію про існуючі події в країні і за рубежом, повідомляти механізаторам підсумки змагання.

Тепер ми ще раз повертаємось на лінію райком — колгосп, комсомольське поле. В усякому ділі потрібен контроль. Тим більше в такому тривалому. Той контроль, який включає необхідними елементами особисту перевірку, допомогу і звітисть.

ЩОБ ПРАЦЮВАТИ З БІЛЬШОЮ ВІДДАЧЕЮ

РОЗПОЧАВ РОБОТУ СЕМІНАР ДРУГИХ СЕКРЕТАРІВ РАЙКОМІВ І МІСЬКОМІВ КОМСОМОЛУ

27 травня розпочав свою роботу триденний семінар других секретарів райкомів і міськомів комсомолу. З доповіддю «Завдання комсомольських організацій області по комуністичному вихованню молоді в світлі рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, комсомольських з'їздів і пленумів» виступив перший секретар обкому ЛКСМУ України М. Гайдамака.

Присутні прослухали лекції про міжнародне становище та про ідеологічні диверсії імперіалістичних розвідок і завдання по посиленню боротьби з буржуазною пропагандою.

Завідуючий відділом спортивною та оборонно-масовою роботи обкому комсомолу О. Касьяненко свій виступ на семінарі присвятив походам молоді по місцях бойової і трудової слави, як одному з дійових засобів військово-патріотичного виховання підліткового покоління.

Цього ж дня відбулася зустріч учасників семінару з колективом редакції обласної молодіжної газети «Молодий комуніст». Секретарі міськомів і райкомів комсомолу знайомилися з роботою секретаріату та відділів редакції, їх планами щодо висвітлення питань комсомольського життя. Редактор газети В. О. Погрібний розповів про історію молодіжного видання, основні проблеми, які вирішує на своїх сторінках «Молодий комуніст», зв'язки з читачкою аудиторією, широкою інформацією, що має в своєму розпорядженні газета, про виробничі і громадське життя молодіжних журналістів.

Завідуючі відділами відповіли на ряд запитань щодо випуску газети, роботи з листами молоді тощо.

В зустрічі взяв участь секретар обкому ЛКСМУ В. Кришевич.

ТРАДИЦІЙНИМИ вже стали на Кіровоградщині місячники лісу та саду. Настав час оглянути результати і весни цього року. Вони вигідно відрізняються від попередніх.

В нашому районі значно збільшилось число друзів лісу і саду. Найактивнішими тут виявились школярі. Так, учні Олександрівської середньої школи № 1 (директор Ф. Н. Шелепко) під час місячника багато позачурочних годин присвятили озелененню району. На площі в півгектара вони доглядали саджанці в школі. Вдячні сьогодні школярам хлібороби колгоспу імені Кірова. Адже відремонтовані лісові посадки по схилах балок площею в 3 гектари і висаджені до 4 тисяч сіянців — це справи учнів Олександрівської середньої школи № 1. А ще вони зробили добру послугу і для південних районів області — відправили для них

ШКІЛЬНІ ГЕКТАРИ ЛІСУ

ЗАКІНЧИВСЯ МІСЯЧНИК ЛІСУ І САДУ

понад 200 тисяч штук сіянців сосни. Згодом цей «подарунок» юних олександрівців підніметься 20-гектарною смугою лісу.

На весняних роботах особливо відзначився 7 «Б» клас школи. Цей учнівський колектив був першим у всіх заходах місячника. На комуністичному суботнику 17 квітня хлопчики й дівчата 7-го «Б» відпрацювали по 2 години в лісництві. Зароблені гроші вони передали у фонд п'ятирічки.

Посадили свої ліси і учні восьмирічних шкіл району. На схилах балок і ярів колгоспу імені Кірова

друзі лісу та саду восьмирічної школи № 3 відремонтували 2 гектари лісонасаджень, висадили до 2 тисяч сіянців дуба і клена. В цьому ж колгоспі учні восьмирічної школи № 4 теж залишили хорошу згадку про себе. Вони висадили до 4 тисяч штук сіянців, відремонтували лісонасадки на площі 3 гектарів.

Олександрівське лісництво висловлює подяку дирекції і вчителям, всім учням, які сумлінно працювали на весняних лісокультурних роботах.

І. ЮРЧЕНКО, помічник лісничого Олександрівського лісництва.

ВЕСНА. Наш завод потонув серед свіжолистої зелені гомінких молодесеньких кленів і спокійних старезних акацій, в буйноцвітті садів. І там, за прохідною — наш рідний ливарний цех. В ньому ми зустрічаємо кожен новий трудовий день.

Ми — це 18 комсомольців. Сьогодні на рахунок нашого молодого колективу багато хороших справ. А було так...

Прийшов до цеху комсомолец П. Спочатку працював добросовісно, завзято, але згодом почав допускати брак, ухилятися від виконання складних завдань. Та бракоробові довелося пекти рака: під час обідньої перерви хлопці висловили своє незадоволення й примусили його до закінченні зміни виправити брак. Зараз П. працює не гірше від інших, щодня перевищує змінні виробничі норми.

Колектив згуртувався не відразу. Згаданий випадок, можливо, став поштовхом, та особисто я найбільшу роль у цьому відводжу соціалістичному змаганню на звання «Кращий по професії». В ньому двоє комсомольців цеху — Василь Тинда і Лез-

СВІЙ ПОЧЕРК

від Червоної завоювали першість і виборили звання кращих формувальників заводу. Це змагання, яке проводилося на честь XXIV з'їзду КПРС, стало справжньою школою трудового гарту, об'єднало комсомольців у колектив, який сьогодні має свої традиції, свій трудовий почерк.

Одне з головних правил у роботі ремонтників — творчий пошук. На початку року наш цех отримав замовлення на велику партію корпусів ледбідок і опорних кругів. Для їх виготовлення застосовувались одноразові складні каркаси, на підготовку яких йшло багато першосортного арматурного дроту. Комсомольці-каркасники Геннадій Новиков, Володимир Ніколенко та Валентин Павленко розробили, випробували і впровадили у виробництво новий каркас. На ньому можна виготовити не одну, а мінімум п'ять деталей. Коли підраховували економічний ефект, то виявилось, що

витрати арматурного дроту зменшуються в три рази. Лише за чотири з половиною місяці зекономлено півтори тонни цінної сировини.

Багато уваги приділяють комсомольці механізації виробничих процесів. Днями, наприклад, налагодили роботу бункера, який подає механічно суміш до формівних машинок, а сьогодні вже вводять у дію машину для формування деталей вагою від 100 до 800 кілограмів. Завтра — нові завдання, нові горизонти.

За підсумками соціалістичного змагання минулого року наш цех домігся найкращих економічних показників. В дев'ятій п'ятирічці працювати мено ще краще. Так вирішили комсомольці на своїх комсомольських зборах.

О. ГОЛУБ,
майстер, секретар комсомольської організації ливарного цеху Олександрійського рудоремонтного заводу.

Дев'ять п'ятирічків на Кіровоградському заводі вагостроювальних приладів.

На фото: робітниця заводу Валентина Ракаміна — вона з тих, хто в похіді за високоефективну працю.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

В білопінній розмаїтості проступав землею переможний травень 45-го року. І хоча капітуляція гітлерівського рейху ще не була підписана, наближення світлого Дня Перемоги відчувалося і в піднесеному настрої радянських солдат, і в тому, що в насиченому димом згарищ повітрі вже було чути сріблясті переливи солов'їв.

Про те, якими були вони, останні дні війни, розповідає

дальну для себе хвилину колишній хлібороб Петро Бородин. Адже мова йде зараз не тільки про нього, а й про його товаришів, з ким пліч-о-пліч пройшов важкий шлях війни.

— Зрозумій, нарешті, що ми воюємо проти фашизму, а не проти німецького народу, — намагалися бути спокійним, доводять він нестримний у люті дівчини.

Він вригав у Ілгу, коли та кидалася у річку, аби не дістатися в руки «завойовників».

Ілгу виховували в душі непадінності до росії. І не відразу во-

ного залежить майбутня доля сержанта Бородина, для якого життя тільки розпочинається. І після довгих роздумів він вирішує питання на користь Ілги.

За своїми моральними якостями близький Лук'янову старшина, якого солдати за просто називають у своєму колі Іван Михайлович. Доброзичливий, з ледь помітною хитринкою в очах — таким постає перед нами старшина у виконанні Анатолія Махніна.

Зовсім протилежний останньому лейтенант Федоровський, якого грає студент Юрій Дригтер. Це він дає неабияку розпорядження заарештувати сержанта. Це він, Федоровський, йде на компроміс зі своєю совістю, розмовляючи по телефону з полковником та фальсифікуючи факти. Йому чужі прості людські почуття, свідком яких він стає.

„Бадьяра мелодія армійського маршу. І над нею — голос Петра, який кличе свою любов — Ілгу. Вірилося, що вони ще зустрінуться, ці молоді люди, яких звала доля в останні дні війни.“

Той факт, що саме постать цього цілі п'єси розпочалася XII обласна театральна весна, свідчить про творчі здібності і можливості студентів-аматорів.

Теплим словом хочеться згадати викладача-режисера вистави Т. М. Левченко, яка працює із студійцями і доклала багато зусиль до того, щоб поставлена п'єса була до вподоби вимогливому кіровоградському глядачеві.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
студент.

м. Кіровоград.

ПОТРЯСАЮЧОЮ ГЛИБИНОЮ

Минуло 125 років від дня народження видатної російської актриси Г. М. Федотової

НА УКРАЇНІ акторка запам'яталася своїм сміливим бенефісом, для якого вибрала драму Тараса Шевченка «Назар Стодоля». В ній вона зіграла роль Галі. Це було в 1877 році, в рік царської заборони гри українською мовою.

Ось тому так тепло вітала Федотову громадськість Єлисаветграда, коли та приїхала сюди на гастролі в квітні 1895 року. Гастролі розпочалися виставою «Злочиниць», яка була написана актором-драматургом Вільде спеціально для Федотової. В цій слабкій мелодраматичній ідеї актрисі вдалося відтворити драматичний

образ жінки-матері з важкою долею.

Гастролі в Єлисаветграді стали демонстрацією різноманітності таланту актриси, уміння за невеликий час перевтілюватися у здалося б, зовсім протилежні образи. Це ролі Волинцевої у п'єсі Сумбатова-Южина «Ланцюги», Василіси Мелентевої в однойменній драмі Островського, жінки художника Богучарова в комедії Немировича-Данченка «Щасливчик» та інші.

Через два роки Федотова знову гастроліє в нашому місті. Майже всі п'єси в репертуарі нові. Це знову п'єси Островського, Шекспіра, Неє-

жина та інших талановитих драматургів. І знову актриса захоплює глядача драматичною виразністю виконання ролей. Від потрясаючої глибини своїх переживань Кручиніної в п'єсі Островського «Без вини винуваті» до темпераментної Катерини — героїні комедії Шекспіра «Приборкання непокірної» — ось контрасти можливостей актриси, для якої термін «амплуа» був чужим.

Гастролі видатної актриси Г. М. Федотової стали чудовою школою артистизму для артистів Єлисаветградського театру.

А. ІВАНОВ,
театрознавець.

думки, відгуки, рецензії

МІРА ГІДНОСТІ

нам лауреат Ленінської премії Валентин Єжов у п'єсі «Солов'їна ніч», яку поставила самодіяльна театральна студія Кіровоградського педагогічного інституту.

Провідна думка п'єси — розкрити моральні якості радянських воїнів, їх вірність громадському обов'язку у поєднанні з високими ідеалами людської гідності.

Дія відбувається у провінційному німецькому містечку. Так трапилося, що радянський сержант Петро Бородин (студент Володимир Школьник) випадково зустрічається і закохується у вродливу дівчину. Для неї сержант — це завоювальник, який бив її матір, який хоче знищити її. Вона так і говорить в обличчя Петру ці гнівні жорстокі слова.

Як поведе в цю відпові-

на повірила, що сержант бажає їй добра і хорошої долі.

Виконавця ролі німецької дівчини Тамара Левченко з майже професійною майстерністю передає стан героїні, її думки і прагнення, наповнені створений образ емоційним зарядом.

Інга щиро кохає «свого Петера». А коли Бородин за несповіщення повернення у військову частину мають передати до трибуналу, не вагаючись, йде до полковника Лук'янова, аби врятувати свою любов...

Перед останнім постає дилема: кому вірити? Лейтенанту Федоровському, що звинувачує Петра, чи цій дівчині, яка благала в усьому розібратися і брала всю вину на себе...

Лук'янов у виконанні Ігоря Туранського — сильна і вольова натура. Саме від

нього залежить майбутня доля сержанта Бородина, для якого життя тільки розпочинається. І після довгих роздумів він вирішує питання на користь Ілги.

За своїми моральними якостями близький Лук'янову старшина, якого солдати за просто називають у своєму колі Іван Михайлович. Доброзичливий, з ледь помітною хитринкою в очах — таким постає перед нами старшина у виконанні Анатолія Махніна.

Зовсім протилежний останньому лейтенант Федоровський, якого грає студент Юрій Дригтер. Це він дає неабияку розпорядження заарештувати сержанта. Це він, Федоровський, йде на компроміс зі своєю совістю, розмовляючи по телефону з полковником та фальсифікуючи факти. Йому чужі прості людські почуття, свідком яких він стає.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
студент.

м. Кіровоград.

■ УВАГА: ПІДЛІТОК!

ШЕФСТВО НІНИ БОГДАН

Сержант розповідає в районному штабі юних дзержинців про свій шефство.

Фото В. ЯНИШЕВСЬКОГО.

Якось із Світловодського Будинку піонерів зник магнітофон.

— Хто міг його красти? — бідалися школярі. Віднайти пропажу взялись члени загону «ЮД» Гена Міркотан та Сергій Шинкаренко. Через тиждень

магнітофон було повернено. У вересні 1965 року були створені перші загони «ЮД». Їх призначення — колективний вплив на хлоп'ят, які схильні до порушення дисципліни, боротьба з лихослів'ям, підтримка порядку на шкільних вечо-

рах. Та згодом поле діяльності дзержинців значно розширилось. Загони «ЮД» перетворилися на самодіяльні юнацькі об'єднання, які виховують у підлітків повагу до закону, неприхильність до правопорушень. Вони об'єднали понад

шістсот юнаків і дівчат, що працюють в тісному контакті з діяльними інспекторами, працівниками міліції та активом дитячих кімнат на громадських засадах. Керує роботою загонів штаб «ЮД», створений при міській комсомолу.

Важко виховувати підлітків потребує постійної уваги. Тому однією з форм роботи, юні дзержинці обрали персональне шефство.

...На початку року в районний штаб «ЮД» був запрошений на бесіду учень Віктор М. Погану репутацію набув після кількох дербних крадіжок та непристойних витівок. Не дуже пройнятий хлопця слова осуду:

— Скільки можна мене викликати? Набридло!

Шефство над хлопцем взяла Ніна Богдан. Не було ні звершень у відношеннях, ні дрібної спілки. Ніна зуміла по-товариському переконати хлопця у хибності його поведінки, і вже на наступному засіданні штабу Віктор доповів про успіхи в навчанні.

Хлопчина задумався над змістом життя. Чи не найважливіше це у роботі юних дзержинців? Адже вони стали ще

однією ланкою в боротьбі за свідоку людину, за те, щоб у нашому суспільстві не було правопорушників. Боротьба за долю людини. Зміст її відбиває девіз дзержинців — «Один за всіх і всі за одного».

Щомісяця в Світловодському Будинку піонерів проходять заняття членів загону, на яких вивчаються біографії Ф. Е. Дзержинського. Його соратників по боротьбі, героїв громадянської та Великої Вітчизняної воєни, проводяться лекції на правові теми. Два місяці тому відбувся зліт юних дзержинців, на якому школярі звернулися з закликом до учнів шкіл району боротися за звання «Школи зразкової поведінки».

Кожного року загони «ЮД» поповнюються новими членами. Після урочистої обіцянки юнакам і дівчатам вручаються посвідчення. На вулицях міста над Дніпром ви зустрічаєте юнаків і дівчат з червоними пов'язками. То — юні дзержинці. Вони на варті громадського порядку.

В. ЯНИШЕВСЬКИЙ,
А. ВАСИЛЬЄВ.

Володимир Семенович тримає у руці записку, написану на клаптику з шкільного зошита. «Знову зірвався», — чи то сумнівом, чи то зле проговорив він.

— Про що це ви, — запитує викладач, який щойно зайшов до кабінету.

Простягнув клаптик паперу.

— А, знову Самодін. — з відтінком якоїсь

самовпевненості вигукнув викладач. Ось вам

це одне підтвердження. Вкотре це він? Ма-

не забув», — пише хлопець в одному з своїх листів.

Я ніколи не бачив Анатолія. Переді мною лише його листи до Володимира Семеновича, котрий дозволив мені їх прочитати.

Чесно кажучи, спочатку я трохи недооцінював ставлення до багатьох речей з його листів. Вже занадто були вони явні і правдиві після всього того, що мені довелося перед цим узяти про їх автора. Не вірності в таку чудодійну та швидку метаморфозу.

Але ще і ще раз перечитавши ці листи,

Вас. Хочу повідомити, що служба проходить добре. Спасибі Вам, що вчили мене бути чесним. Це в армії дуже потрібно. У вас зараз копії учні, і я хочу написати їм: хлопці, я, як і ви, навчався в цьому училищі. Навчався — так собі і зараз мені важкувато. Але намагаюсь, щоб за мене не червоніли ті, хто мене виховував».

А в тому, що Анатолій пише правду, можна переконатися з листа замполіта підрозділу, в якому він служить: «Відрі-

• ЛИСТИ ДО ВИХОВАТЕЛЯ

„Я ВАШ БОРЖНИК“

бути, вже одеські тікає з училища. А крадіж- ки? Хіба цього замало.

Володимир Семенович не йшов запальних слів викладача. І не тому, що той у чомусь не правий. Навпаки, він говорив правду. Були й крадіжки, і втечі. Насередодні Самодін вкрад шпатулю й рукавички. Коли підозра впала на його друга, він зразу ж зізнався замполіту. Попросив не виносити це «на людях». Замполіт згодився.

Можливо, саме тут допущено помилку? Можливо, треба було віддати його на суд товаришів? Але щось зупинило Володимира Семеновича. Занадто вже запальний та гарячий цей Анатолій...

І скільки таких випадків було в замполіта Олександрійського міського професійно-технічного училища № 1 В. С. Крупника. Копітка робота вихователя з «важким учнем» протягом кількох років. Як поки...

Ось про це «поки» найкраще говорять ті листи, які Анатолій надсилав і надсилав зараз своєму другові. І це без перебільшення, бо саме так тепер називає колишній «важкий» учень свого вихователя: «Спасибі вам, Володимире Семеновичу, за все, все. Я ваш боржник і цього

ти, я зрозумів, що, мабуть, сенс треба шукати не в самих словах, а в тих почуттях, які змусили хлопця написати їх.

Ось, наприклад, Анатолій згадує про свою втечу з училища, яка змусила надовго замислитися Володимира Семеновича, розповідає про свої мандри.

«В суботу я поїхав додому, взяв у батька 30 крб. і повернувся до училища. Тут у селі в мене були друзі. За тиждень грошей вже не стало. Я почав думати, де взяти гроші. І вирішив продати годинник. Але майстер загадався... Поїхав я знову додому. Взяв ще 35 карбованців і поїхав до Кіровограда. Взяти мене на роботу в одне з будівельних управлінь. Спочатку було добре...

І Анатолій повернувся (вже вкотре) до училища, бо «додому соромно було повертатися». Тут його прийняли. «Ніколи не думав, що після всього мене знову приймуть». Ні, йому не говорили «спасибі», що повернувся, а робили все для того, щоб з нього вийшла справжня людина. І не випадково він дякує Володимиру Семеновичу за те, що той виховує його правильно.

І знову рядки з листа: «З солдатським привітом звертається до Вас, Володимире Семеновичу, колишній Ваш учень. Я не забув про

няється прямою й чесною. Цими днями його прийняли до комсомолу».

Листування колишнього учня з своїм вихователем продовжувалося. А значить продовжувався і процес впливу, і процес виховання. На відстані Анатолій багато в чому зміг розібратися. І вже зовсім не даремно училище, колектив, який дав йому путівку в життя, він називає тепер «своїм».

«Я зараз зрозумів, як вам важко виховувати людей, Володимире Семеновичу. Адже у всіх різні характери. У вас, мабуть, і зараз чимало таких, яким був я», — пише Анатолій в одному з листів.

І в цьому Анатолій, безумовно, правий. Бо ж хіба бувають колись у вихователя легкі дороги. Мабуть, коли він справжній вихователь, то ні. Копіткі будні, що складаються все з нових і нових пошуків, саме тих стожок, які приведуть його до юнацьких сердець. І кожний раз вони обов'язково нові.

Ю. КАМІНСЬКИЙ.

М. Олександрій.

ТРИ КЛУБИ ПІД ОДНИМ ДАХОМ

МОГИЛА НАД ВІССЮ

Ми стояли на вигорі біля рідного села і спостерігали триповерхову картину, що вичинялася на околиці сусідньої Петрівки. Як навпроти Мар'янівки виступав димом довгими вулицями вдовж Віси. На тій околиці рудуватими черепашками сповзалися — десь, близько півста — арештанти фашистських постворів в Петрівку зайшов тапко-

вий десант армії, що брала участь у визволенні Кіровограда. Танковий десант до Матії Виски через Грузьке, Петрівку і Мар'янівку — вибалки, ліски.

Потім зав'язався бій... А більше як через рік потому ми, школярі, дев'ятого травня приїхали до могилок невідомого солдата, — з прапорами, піснями.

Прочитали над нею вірш Суркова:

Смерлого пуля боняє... Такими могилками рясила тоді Петрівка, Мар'янівка... І ніхто не залишився без імені. Свідок цьому — сумні плити на братській могилі в селі Мар'янівка, де сплять вічним сном визволителі, що йшли на ворога — степом, степом...

В. ОЛЕКСЕНКО.

Маловісківський район. Фото В. ЩЕРБАКОВА.

МИ ВЖЕ звикли до того, що в ідальню люди ходять обідати, а до готелю — спати. Але не навпаки. І тому, проходячи повз вітрину кінотеатру, дорослі цікавляться лише черговим кінофільмом, не більше.

Інша справа — діти. Кінотеатр «Мир» їх цікавить не лише як кінематограф. Цей будинок вже давно став для них приватною оселею.

Масовик кінотеатру В. М. Суботіна розповідає про роботу своїх колег:

— Навіть кінотеатр має свого постійного глядача. Це дошкільнята та молодші школярі, старшокласники. Звичайно, важко зацікавити таких різних за віком та нахилами глядачів якоюсь однією формою роботи. Та і взагалі такої «універсальної» форми немає. А предчувати заради відмітки в плані про виконання теж не можна. Діти надто чутливі до будь-якого формалізму. Ось тому пра кінотеатр «Мир» працює три поглиблені дитячі клуби. Це — «Червона шапочка» для дошкільнят та молодших школярів, «Клуб веселих умільців». Старшокласники відвідують клуб «Радянський патріот».

Крім цих клубів, в кінотеатрі проходять фестивалі дитячих фільмів, ранки, обговорення кінофільмів, зустрічі з цікавими людьми.

Ось нещодавно було проведено кінофестиваль, присвячений з'їзду партії. Готувалися довго. Потрібно було переглянути та відібрати чимало кінофільмів, продумати теми для обговорення картин, розповсюдити абонементи та інше. Значну допомогу колективу кінотеатру надала рада клубу «Радянський патріот». Тому кінофестиваль сподобався юним глядачам. Ще б пак, адже це не лише цікаві кінокартини, а і кіноакторини в фойє кінотеатру, бесіди, концерти художньої самодіяльності. Про хорошу підготовку до фестивалю говорить ще й

таке: в ті дні кінотеатр відвідало понад 12 тисяч дітей!

Кінофестиваль познайомив школярів з роллю та значенням з'їзду в житті країни. А пізніше колектив кінотеатру організував зустріч юних глядачів з делегатом XXIV з'їзду КП України, першим секретарем обкому комсомолу М. Г. Гайдамакою. Він розповів школярам про досягнення минулої п'ятирічки, про перспективи на майбутнє.

Зустрічі з цікавими людьми стають в кінотеатрі дедалі частішими. Юна аудиторія слухала виступ делегата XVI з'їзду ВЛКСМ В. Д. Мішури, розповідь актора Кіровоградського музично-драматичного театру імені М. П. Кропивницького В. Г. Смичка про сценічну роботу та інше.

Свою роботу колектив кінотеатру, ради клубів узгоджують з роботою шкіл міста. На прохання вчителів в кінотеатрі часто проходять перегляди кінофільмів згідно з шкільною програмою, після чого учні обговорюють побачені кінокартини в класах. Це допомагає краще зрозуміти шкільний матеріал, усвідомити його в повсякденному житті.

Велику допомогу кінотеатру надають вчителі і особистою участю в роботі клубів. Так вчительку Кіровоградської школи № 8 М. Я. Яценко полюбила дітвору з «Червоною шапочкою». Це вона керує кіновікторинами, купільноходами та тематичними ранками.

З 1967 року комсомольсько-молодіжний колектив кінотеатру бере участь в республіканських конкурсах на кращий дитячий кінотеатр. І вже двічі вихованці дітей та юнацтва з кінотеатру «Мир» займали призові місця на таких оглядах.

А. КОЛОМІЄЦЬ.

На фото: кіномеханік Валентина КРИЖАНІВСЬКА готує до перегляду нову кінострічку.

Фото Г. ТОЛОКА.

ОДИНАДЦЯТЬ ГОДИН РАДОСТІ

Заклучний обласний огляд учнівської художньої самодіяльності

Майдан біля Будинку культури Кіровоградської школи вищої льотної підготовки Цивільної авіації минулої неділі склався на величезну строкату клумбу. Всюди — білі, сині, червоні пілотики, піонерські галстуки та бузиви... Сюди, на вершині галстуки та бузиви... Сюди, на заклучний обласний огляд учнівської художньої самодіяльності, присвячений 50-річчю Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна, з'їхалося понад дві тисячі переможців восьми кушових оглядів.

Обласний огляд відкрився пісню В. Мурашова «Партія — наш рушій», яку виконали 100 учнів хором Кіровоградської середньої школи № 6. Понад потреби перелічувати всі виступи, адже кіноконцертний зал Будинку культури повнівся піснями, танцями та музичними одиницями. Серед найбільш хороших — перша можна виділити високохудожній, сурядний концерт, їх характеризує дитяча (а дорослі і зовсім уже доросла) талановитість, висока культура виконання.

З хвилюванням вслуховався у виступи хор Кіровоградської школи-інтернату № 1, де музичним керівником Л. М. Шаць. Бенетжить вірш Е. Баррицького

«Смерть піонерки», який читав семи-класник Олександрійської середньої школи № 2 А. Назаренко. Захоплюють гумористичний «Флотський танець» та стрімкий «Осетинський» у виконанні ансамблю «Юність» з Вільшанської середньої школи, радує професійність та чужовальний колектив шкіл Новоукраїнського району.

А учні Хашеватської середньої школи Гайворонського району довели, що оркестр народних інструментів може мати дуже широкий репертуар. Вони виконали пісню композитора Полікарпова «Рябіна», «Музичний момент» Шуберта та «Елегію» Жоржа Масне.

Велику концертну програму показав Кіровоградський Палац піонерів. Високу художність виконання демонстрували дитячий хор під керівництвом М. П. Макоди, учасники хореографічного гуртка, яким керує А. Е. Коротков, ансамбль бандуристів та баяністів, вокальний квартет «Весна», духовий та естрадний оркестри.

М. БІДЕНКО.

На фото: танцювальний колектив шкіл Новоукраїнського району кружляє у сирі «Буковинського».

Фото автора.

«КВАРТИРАНТИ»

КУТОЧОК ЦІКАВОГО

Рано-вранці Поліна Данилівна вийшла до повітки, щоб випустити курей. Аж тут помітила цуценя, яке вовтузилось біля шматка м'яса.

— Михайле! Де ти його взяв? — запитала в чоловіка, Михайла Семеновича. Але той теж не знав, відкіля на подвір'ї з'явилося цуценятко. Та ще й не одне: в курячому гнізді виявилось двоє його братиків.

...Весняне поле розбудили трактори. Боячись за дітей, лисиця привела їх до села і «оселила» на подвір'ї Зубенків. «Де лисиця живе, там курей не бере», гозорить народна мудрість. Тож, залишивши лисенят, вона пішла на пошуки їжі. Їй вдалось проникнути в якусь приміщення і взяти відтіл шматок свинячої печінки, яку вона й принесла звірятам. У наступній мандрівці лисиця загинула, і лисенята залишились самі. Тут їх і помітили Зубенки.

Та чому ж звірят прийняли за цуценят? Справа в тому, що це був виводок бурої лисиці, яка не часто трапляється в наших краях. Зараз лисенята живуть у живому куточку нашої школи. Учні, а насамперед Сашко Катана та Віктор Каркач, доглядають за ними, годують молоком, котлетами. Степові мешканці почувують себе чудово.

Б. ЯРИШ,
вчитель Новокрасненської школи Маловисківського району.

У КИЇВСЬКІЙ СОФІЇ тривають роботи по реставрації настінного живопису — найбільшого і найдавнішого комплексу вітчизняного декоративно-монументального мистецтва. Зараз колектив спеціалістів, очолюваний реставратором вищої кваліфікації О. Ерком, завершує розкриття малювань в Успенському при-

стенніми деталями на окремі поля, в яких розміщено цикл композицій, об'єднаний темою запровадження християнства у Київський Русь. На західній стіні відкрито малюнок «Успіння Богородиці». Динамічна і водночас урівноважена композиція, патетичні пози персонажів, насичені, але стримані колористичні рішення, деякі технічні особливості письма дозволяють віднести цю композицію до кінця XVIII століття. Так само можна датувати і до інших великих композицій на південній та північній

Відкриття у Софії Київській

ділі. Оточуючі Софійський собор відкриті галереї були оздоблені фресками незабаром після їх добудови до основної частини в кінці XI століття.

Під час виконання олійних розписів Софійського собору в XVIII ст. був, напевно, розмальований і приділ Успення. Його живопис реставрувався у другій половині минулого століття іконописцями під керівництвом професора Петербурзької Академії мистецтв Ф. Г. Солнцева. Тоді у вівтарі приділу знайшли стародавні фрески, які, однак, відразу забілили. Малювання Успенського приділу неодноразово поновлювалися і пізніше, аж до початку нашого століття.

Після утворення 1934 року Софійського заповідника в Успенському приділі розташували адміністративне приміщення. Живопис після фотофіксації забілили. Фотографії, однак, не збереглися: під час окупації Києва фототерів разом з іншими софійськими колекціями був відвезений до Німеччини і розшукати його не вдалось.

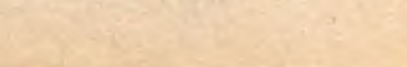
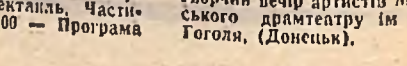
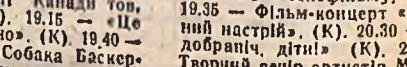
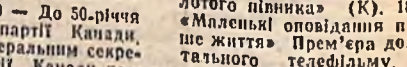
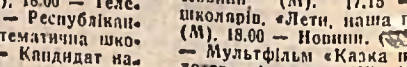
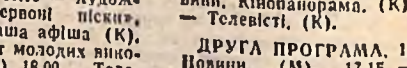
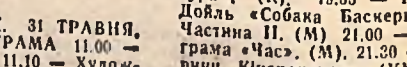
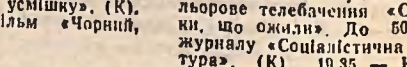
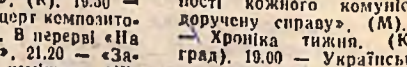
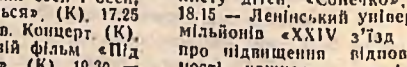
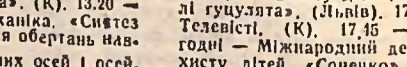
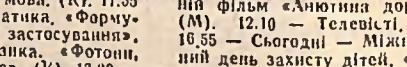
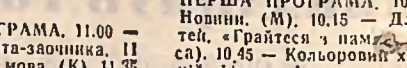
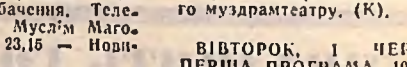
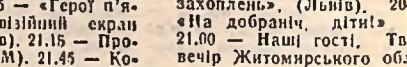
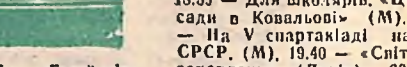
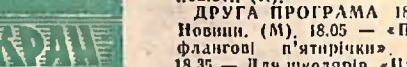
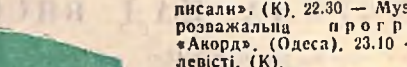
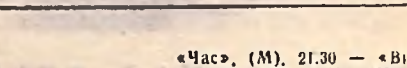
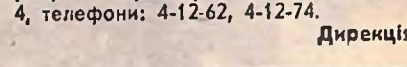
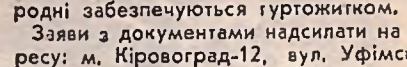
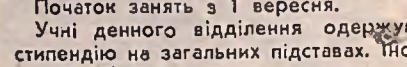
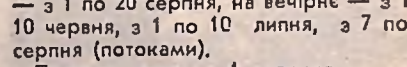
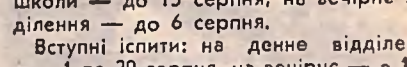
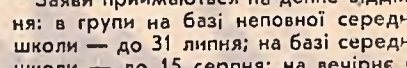
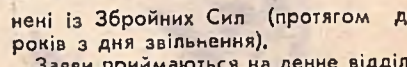
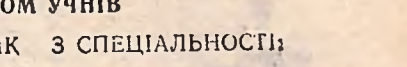
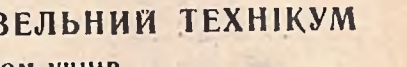
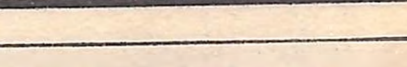
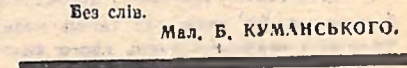
Таким чином, з яких документальних відомостей про розписи реставратори не мали. Впродовж кількадесятих років роботи розчищено понад 200 квадратних метрів живопису. Площини стін і склепіння виявилися розчленованими мальованими карнизами, фризами, пілястрами та іншими архи-

тектурними деталями на окремі поля, в яких розміщено цикл композицій, об'єднаний темою запровадження християнства у Київський Русь. На західній стіні відкрито малюнок «Успіння Богородиці». Динамічна і водночас урівноважена композиція, патетичні пози персонажів, насичені, але стримані колористичні рішення, деякі технічні особливості письма дозволяють віднести цю композицію до кінця XVIII століття. Так само можна датувати і до інших великих композицій на південній та північній

Серед інших композицій особливо цікавий сюжет із зображенням Ольги, першої руської княгині-християнки, котра покладає маки на урну з прахом свого чоловіка Ігоря.

Сьогодні ще важко говорити про художню цінність віднайдених творів, позаяк вони майже повністю поновлені і переписані у XIX столітті. Але ясно, що після повної реставрації до скарбниці українського мистецтва повернуться цікаві й оригінальні пам'ятки того періоду нашого монументального малювання, котрий знаменувався переходом від стилю бароко до класицизму. А втім, тут можуть статися і більш сенсаційні відкриття, адже вже у кількох місцях зонди реставраторів натрапили на фрагменти невідомих фресок XI століття. Що на них зображено, які їх розміри і збереженість — на ці питання реставратори незабаром також дадуть відповідь.

М. СЕЛИВАЧІВ,
художник-реставратор.

ВЕСЕЛИМ
ОЛІВЦЕМПОВОДИР
У КНИЖКОВОМУ
ОКЕАНІ

Мільйонними тиражами виходить книжкова продукція в Радянській Україні. Науково-технічна, педагогічна, спеціальна і галузева, політична і художня література новими книгами тисяч і тисяч відомих і зовсім нових авторів надходить у книгарні, бібліотеки республіки.

Як же зорієнтуватися нам, читачам, у цьому безбережному океані друкованих рядків, практично неосяжному одним розумом, на чому, зрештою, звернути досильну увагу, як оцінити ось цей суперечливий твір, дізнатися про літературні новинки стосовно профілю своєї роботи? На всі ці питання в більшій чи меншій мірі, але систематично, кваліфіковано дасть відповіді газета «Друг читача».

В ній ви знайдете короткі анотації і розгорнуті рецензії на нові книги, тематичні огляди, рекомендовані списки літератури з різних питань.

Газета виходить восьми сторінками щотижня. Її можна передплатити у будь-якому відділенні «Союздруку». Врозраді надходить в обмеженій кількості.

КИРОВОГРАДСЬКИЙ БУДІВЕЛЬНИЙ ТЕХНІКУМ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1971—1972 НАВЧАЛЬНИЙ РІК З СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

— промислове та цивільне будівництво на I і II курси денного відділення та III курс вечірнього відділення (без відриву від виробництва).

Вступники на перший курс денного відділення складають іспити з російської або української мови (диктант), математики (усно). На другий курс денного і третій курс вечірнього відділення — з російської або української мови і літератури (теор), математики (усно).

Без вступних іспитів приймаються особи, нагороджені золотими й срібними медалями (по закінченні середньої школи), особи, нагороджені похвальними грамотами (по закінченні неповної середньої школи), офіцери і військовослужбовці надстрокової служби, звіль-

нені із Збройних Сил (протягом двох років з дня звільнення).

Заяви приймаються на денне відділення: в групі на базі неповної середньої школи — до 31 липня; на базі середньої школи — до 15 серпня; на вечірнє відділення — до 6 серпня.

Вступні іспити: на денне відділення — з 1 по 20 серпня, на вечірнє — з 1 по 10 червня, з 1 по 10 липня, з 7 по 12 серпня (потоками).

Початок занять з 1 вересня. Учні денного відділення одержують стипендію на загальних підставах. Інтересні забезпечуються гуртожитком.

Заяви з документами надсилають на адресу: м. Кіровоград-12, вул. Уфимська, 4, телефони: 4-12-62, 4-12-74.

Дирекція.

ТВОЯ ГАЗЕТА „МОЛОДИЙ КОМУНАР“

Друзі! Сьогодні ти разом з товаришами по роботі, вивчаючи матеріали XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, розмірковуєш, як краще виконати накреслення партії. Газета тобі допоможе теоретичними статтями краще вивчити ці історичні документи, конкретними розповідями про досвід передових колективів окремих виробничників допоможе віднайти своє місце в соціалістичному змаганні.

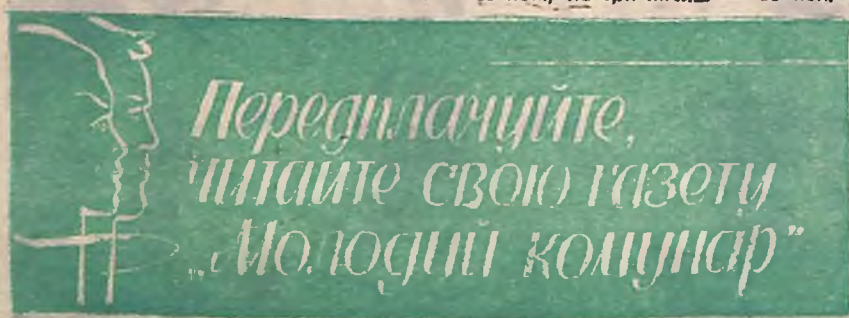
Газета розповість тобі про цікавих робітників і героїв борні та праці, познайомить з новими піснями, оповіданнями і віршами місцевих авторів. Багато

цікавого віднайдуть для себе дівчата і сторінки «Степовичка».

Якщо ти вибравш дорогу в житті, то газета, розповідаючи про людей різних професій, допоможе вибрати професію до душі.

Ми будемо також широко висвітлювати життя учнів шкіл і профтехучилищ, життя твого зарубіжного ровесника.

Якщо ти ще не передплатив газету «Молодий комунар» на друге півріччя, то звернись до райгагентства «Союздруку», до громадських уповноважених, і вони оформлять передплату. Передплатна ціна газети на півроку 1 крб. 20 коп., на три місяці — 60 коп.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гаїнки, 2.